

D.553

OŚRODEK DOKUMENTACJI
ZABYTEKÓW W WARSZAWIE
KARTA EWIDENCYJNA ZABYTEKÓW
ARCHITEKTURY I BUDOWNICTWA

A B C D E F G H I J K L Ł M N O P R S T U V W X Y Z

Nr

5045

1. Obiekt

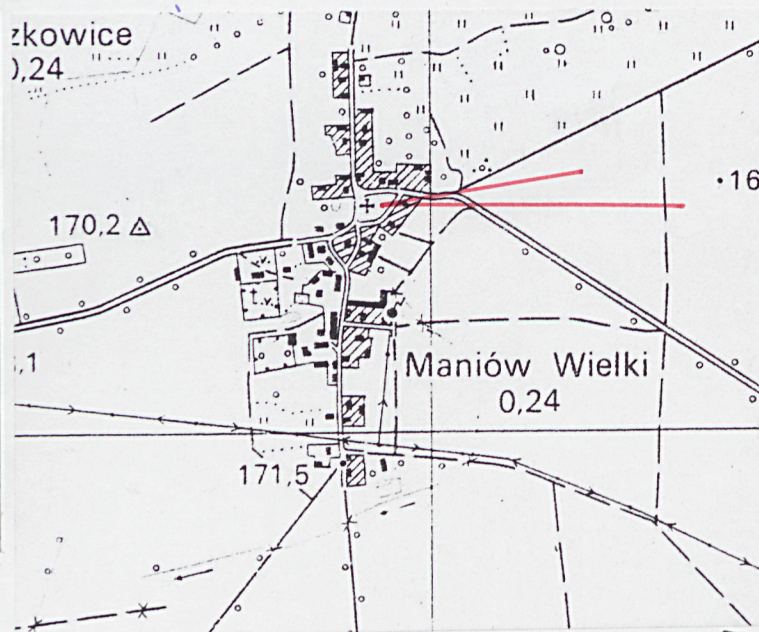
KOŚCIÓŁ PAR. P.W. NMP (ST. MARIAE)
ob. NIEPOKALANEGO POCZĘCIA NMP

2. Czas powstania

Poł. XIV, XV,
1678, 1861

MANIÓW WIELKI

11. Zdjęcia, rzut, sytuacja, orientacja

4. Adres

Maniów Wielki
ul. Okulicka, 55-081 Mietków

nr hipoteczny KW. [REDACTED]

5. Przynależność administracyjna

województwo dolnośląskie
powiat pow. Wrocław, gm. Mietków
gmina

6. Poprzednie nazwy miejscowości

Timanon 1193, de Manow 1298, Gross
Mohnau

7. Przynależność administracyjna przed 01.I.1999

województwo wrocławskie
gmina Mietków

8. Właściciel i jego adres

Parafia Niepokalanego Poczęcia NMP
w Maniowie Wielkim, ul. Okulicka 3
55-081 Mietków

9. Użytkownik i jego adres

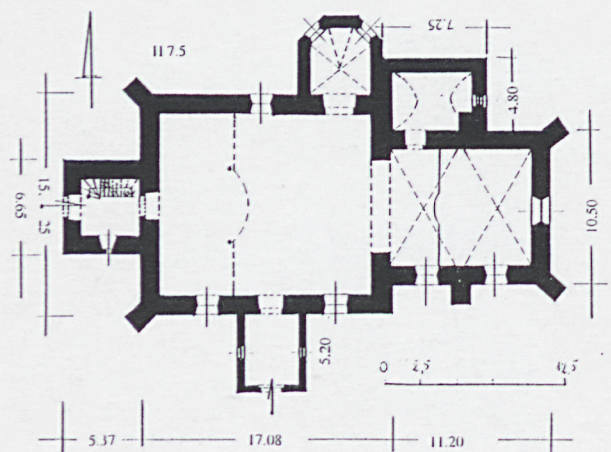
Parafia Niepokalanego Poczęcia NMP
w Maniowie Wielkim, ul. Okulicka 3
55-081 Mietków

10. Rejestr zabytków

A/1233/1796

Nr 1796

data 20.08.1966.

HISTORIA

Miejscowość jest wzmiankowana po raz pierwszy w 1193 r. jako Timanon. Znalazła się ona w dokumencie papieża Celestyna III, zatwierdzającego posiadłości wrocławskiego opactwa augustianów na Piasku jako Tymanov. Ponownie wzmiankowana w 1223 jako Thymanov, jest już w rękach świeckich, w 1290 r. wymieniony jest Komes Thymo von Mohnau a w l. 1301-1305 rycerz Przeclaw z Manov (Preczlaus de Manov).

We wsi oprócz posiadłości szlacheckiej funkcjonował majątek kościelny. Jak podaje B. Matejuk, za Regestrami Śląskimi pod red. W. Korty, w 1350 r. we wsi znajdował się folwark wielkości 6 łąnów, uprawiany przez Konrada de Cyrna, należący do klasztoru NMP na Piasku we Wrocławiu. Stan posiadania majątku klasztorowego w Maniowie Wielkim zatwierdził w 1354 r. Bolko II Świdnicki. Tu też użyto po raz pierwszy nazwy Gross Mohnau, funkcjonującej do 1945 r.

Kościół parafialny pojawia się po raz pierwszy w dokumencie z 1335 r. jako ecclesia de Manov. Jest to spis dziesięcin nuncjusza Galharda de Carceribus. Wg. J. Heynego (s. 789) fundacja kościoła nastąpiła już w 1225 r. (?). W każdym razie sam charakter świątyni potwierdza jej średniowieczną metrykę. Wg niektórych autorów wskazuje na nią obronny charakter miejsca, strome wzniesienie, owalny plan muru cmentarnego.

Kościół p.w. Niepokalanego Poczęcia NMP w Maniowie Wielkim usytuowany jest w centrum miejscowości, przy drodze głównej, na stromym wzniesieniu, otoczony kamienno ceglany murem. Obecny gotycki budynek został wzniesiony w dwu fazach. Jego prezbiterium, zamknięte od wschodu prostą ścianą, powstało ok. poł. XIV w., natomiast prawie kwadratowa nawa oraz zakrystia powstały w wieku XV. Wg Degeny, cytującego opis kościoła z 1864 r. w jego nawie znajdowały się cztery wysmukłe ostrołukowe okna, w prezbiterium pięć, wypełnione dwudzielnymi maswerkami. Wschodnie okno prezbiterium posiadało maswerk w formie rybiego pęcherza. W fasadzie na zewnątrz znajdowały się trzy ostrołukowe blendy i (barokowe) okrągłe okno. Dwuspadowy dach pokrywały gonty. W nawie znajdował się drewniany strop.

W XVII i XVIII w. kościół przechodził liczne naprawy i remonty. W 1676 r. uległa zniszczeniu od uderzenia pioruna sygnaturka i część dachu nad wieżą, naprawione w 1678 r. przez cieślę Jana Zebina (zachowana chorągiewka na dachu). W 1685 r. miało miejsce odnowienie kościoła a w 1694 r. odnowienie wieżyczki.

SYTUACJA

Wieś Maniów Wielki prezentuje typ mieszany, gdzie rozwinęła się zabudowa wzdłuż ~~główniej~~ drogi noszącej charakter ulicówki, ale przy skrzyżowaniu, na skutek także ukształtowania terenu, nosi cechy wielodrożnicy. W jej centrum, na wzniesieniu, usytuowany jest kościół, otoczony murem cmentarza na rzucie owalu. Dostępny jest on po kamiennych schodach od strony zachodniej, oraz przez drugą bramę od wschodu, gdzie teren jest już wyrównany. Obecnie główna droga przelotowa (Wrocław-Wojnowice-Świdnica) prowadzi wzdłuż północnego muru okalającego cmentarz kościelny.

MATERIAŁ, KONSTRUKCJA, TECHNIKA

Fundamenty kamienne, granitowe (?), mury z granitu łamanego i cegły, na zaprawie piaskowo wapiennej, może z domieszką cementu, obustronnie tynkowane, z wyjątkiem zewnętrznej partii cokołowej kaplicy północnej i wieży. Sklepienia w prezbiterium ceglano krzyżowe, w zakrystii kolebkowe o podniesionej strzałce, w nawie strop belkowy szalowany deskami, z narzutem tynkowym, malowany, w wieży stropy drewniane słupe. Dach dwuspadowy, więźba drewniana kleszczowo płatwiowa, kryta dachówką karpiówką podwójnie, na wieży dach ostrosłupowy na rzucie ośmioboku, kryty blachą cynkową, dach nad zakrystią pulpitowy, drewniany, kryty dachówką ceramiczną karpiówką. Schody na wieżę drewniane zabiegowe, na wyższe kondygnacje drewniane policzkowe jednobiegowe łamane. W oknach ramiaki stalowe o drobnych podziałach nawiązujących do historycznych, okienka wieży zawierają małe okienka z drewnianymi ramiakami lub wewnętrzne drewniane żaluzje. Wszystkie drzwi dwuskrzydłowe, płycinowe, na chór muzyczny zbite z desek. Posadzka w kościele i przyziemiu wieży z płyt kamiennych piaskowcowych, w zakrystii ceglana, w przedsionku południowym kamienna, z użyciem także płyty nagrobnej, w kaplicy północnej kamienna, z dwubrawnych szlifowanych płytek. Na chórze muzycznym oraz na wyższych kondygnacjach wieży podłoga biała.

14. Kubatura 4200 m ³	15. Powierzchnia użytkowa 370 m ²	16. Przeznaczenie pierwotne Kościół par. p.w. NMP	17. Użytkowanie obecne Kościół par. p.w. Niepokalanego Poczęcia NMP
18. Prace budowlane i konserwatorskie, ich przebieg i dokumentacja <p>Kościół par. w Maniowie Wielkim został w 1968 r. poddany remontowi. Częściowo wymieniono niektóre elementy konstrukcji helmu wieży, całość zaimpregnowano środkiem grzybo i owadobójczym, w całości wymieniono też odeskowanie oraz wymieniono pokrycie helmu z łupku na blachę cynkową.</p> <p>W 1970 r. naprawiono pokrycie dachu nad nawą i prezbiterium wymieniając i uzupełniając częściowo dachówkę.</p> <p>W 1981 r. na całym kościele wymieniono tynki zewnętrzne, zbijając stare zniszczone, zachowane fragmentami w kilku warstwach. Nowe tynki wykonano wg projektu i pod nadzorem E. Małachowicza, nawiązując do faktury tynków z XVII w. Na elewacji północnej zachowano „świadka”, ukazującego jak wyglądał tynk poprzednio.</p> <p>W 1995 r., na skutek przeciekania w latach poprzednich dachu, uległ w części przegnicciu strop nad nawą, na skutek czego spadł fragment malowanego tynku. Po dokonaniu odkrywek i sporządzeniu ekspertyzy strop zabezpieczono pod kier. J. Sobańskiego.</p>		19. Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy, konstrukcja dachu, wyposażenie i instalacje) <p>Fundamenty - zachodzi prawdopodobieństwo naruszenia, na skutek ruchu ciężkich pojazdów drogą obok budynku.</p> <p>Ściany zewnętrzne - ślady zawilgocenia na ścianie północnej, ślady pęknięć.</p> <p>Ściany wewnętrzne, sklepienia, wieżba - stan dobry.</p> <p>Pokrycie dachu wymaga drobnych uzupełnień.</p> <p>Wyposażenie zabytkowe (ławki, mensy ołtarzy bocznych, ambona, drewniana chrzcielnica, epitafia) wymagają fachowej konserwacji.</p>	
		20. Najpilniejsze postulaty konserwatorskie <p>Kościół wymaga ekspertyzy technicznej na okoliczność zagrożenia ruchem ciężkich pojazdów wożących żwir. Wnętrze wieży wymaga uporządkowania i naprawy drewnianej podłogi i schodów.</p> <p>Wskazana konserwacja wyposażenia pochodzącego z XVIII i poł. XIX w., uzupełnienie malowidła na stropie, w miejscu naprawy w 1995 r.</p>	

21. Akta archiwalne (rodzaj akt, numer i miejsce przechowywania)

Archiwum WKZ Wrocław:

Karta ewidencyjna tzw. zielona, A. Fabierkiewicz, 1968.

Karta ewidencyjna cmentarza kościelnego, M. Dymarski, 1994.

22. Bibliografia

K. Degen, Die Bau-und Kunstdenkmäler des Landkreises Breslau. Frankfurt/Mein 1965.

J. Heyne, Denkwürdigkeiten aus der Kirchen und Diöcesau - Geschichte Schlesiens. Breslau 1860, t. I.

Katalog Zabytków Sztuki w Polsce. Sobótka, Kąty Wrocławskie i okolice. Oprac. J. Pokora i M. Zlat. Warszawa 1991.

H. Lutsch, Die Kunstdenkmäler der Provinz Schlesien. Breslau 1889, t. II.

B. Matejuk, Studium historyczno-architektoniczne zespołu pałacowo ogrodowego w Maniowie Wielkim. Wrocław 1988. Mps w arch. WKZ Wrocław.

A. Moepert, Die Ortsnamen des Kreises Nemarkt. Breslau 1933.

J. Pilch, Zabytki architektury Dolnego Śląska. Wrocław 1978.

Prace konserwatorskie na terenie województwa wrocławskiego w latach 1969-1973.,

Praca zbiorowa, litera „M” B. Uszałowicz-Piąty. Wrocław 1976.

Słownik etymologiczny nazw geograficznych Śląska, pod red. S. Sochackie, T. VII. Opole 1944.

23. Źródła ikonograficzne i fotografie (rodzaj, miejsce przechowywania, sygnatury)

24. Uwagi różne

25. Opracował

tekst Barbara Uszałowicz-Piąty, VII. 2001 r. *BUP*

plany, rysunki Barbara Uszałowicz-Piąty, VII. 2001 r. *BUP*

zdjęcia fotograficzne Barbara Uszałowicz-Piąty, VII. 2001 r. *BUP*

miejsce przechowywania negatywów — archiwum autora

KARTA PO WYPEŁNIENIU PODLEGA OCHRONIE NA PODSTAWIE PRZEPISÓW PRAWA AUTORSKIEGO

26. Adnotacje o inspekcjach, informacje o zmianach (daty, imiona i nazwiska wypełniających)

27. Załączniki

Wkładki do kart ewidencyjnych szt. 4

1. Miejscowość, gmina, województwo MANIÓW WIELKI pow. Wrocław woj. dolnośląskie	2. Obiekt (nazwa jak w karcie) KOŚCIÓŁ PAR. P.W. NMP (ST. MARIAE) ob. NIEPOKALANEGO POCZĘCIA NMP	3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego) c.d. rubryki nr 12. Historia i nr 13. Opis.
--	--	---

c.d. rubryki nr 12 Historia

W końcu XVII w. we wnętrzu budowli założono nową belkę tęczową z grupą Ukrzyżowania, całe zaś wnętrze restaurowano w 1715 r. i wtedy to prawdopodobnie przesklepiono prezbiterium (wymienione jako takie w 1720 r.). W 1722 r. ponownie remontowano sygnaturkę. Taki stan budowli trwał do 1861 r., kiedy to podjęto przebudowę kościoła, która zatarła jego średniowieczny charakter: zmieniono formę okien, połączoną z likwidacją maswerków, założono nową wieżbę, ściany otynkowano, z posadzki wyjęto 23 płyty nagrobne i wmurowano je w ściany kościoła. Ponadto przemurowano ścianę frontową, wystawiono kaplicę północną, a w 1868 r. dobudowano wieżę. W 1935 r. nową polichromię wnętrza wykonał Leo Richter z Łądka. W kościele zachowały się fragmenty wyposażenia sprzed 1698 r. Ołtarze boczne rozebrano w 1899 r., zachowała się figura diakona i postacie dwu klęczących aniołów, ambona pochodzi z 1698 r., przerobiona w 1861 r., stacje Drogi Krzyżowej z 3 ćw. XVIII w., rzeźba Chrystusa Zmartwychwstałego z ok. 1380 r., konserwowana w 1931 r. Na wschodniej skarpie prezbiterium umieszczono figurkę modlącej się kobiety, pochodzącą prawdopodobnie z szesnastowiecznego epitafium. Na koniec należy dodać, że do majątku kościoła należy też plebania, wzniesiona w 1835 r. przez Antoniego Karla z Proszkowic. Figurę św. Jana Nepomucena przy drodze, obok kościoła wzniesiono w 1752 r.

Kościół w Maniowie Wielkim należy do dużej grupy rozpowszechnionej na Śląsku małych wiejskich kościołów jednonawowych, z prosto lub wielobocznie zamkniętym prezbiterium, z wieżą od zachodu i zakrystią od północy. Typ ten występuje już w 2 poł. XIII w. i trwa z niewielkimi modyfikacjami przez następne stulecia. Najbliższym podobnym przykładem, jest oddalony o kilka km kościół w Wojnarowicach, który w 1501 r. był kościołem filialnym kościoła w Maniowie Wielkim.

c.d. rubryki nr 13 Opis

RZUT

Kościół orientowany, jednonawowy, z prosto zamkniętym prezbiterium od wschodu i kwadratową wieżą od zachodu. Nawa na rzucie zbliżonym do kwadratu, nakryta stropem belkowym szalowanym i pokrytym malowaną dekoracją na tynku, prezbiterium dwuprzęsłowe, nakryte sklepieniem krzyżowym. W wieży wszystkie stropy drewniane. Od północy do prezbiterium przylega niewielka zakrystia na rzucie prostokąta, sklepią kolebką o podniesionej strzałce, obok zakrystii, od zachodu znajduje się przybudówka niewielkiej kaplicy otwartej na nawę i zamkniętej od północy trójbocznie, sklepienie krzyżowe sześciopole. W ścianie południowej nawy, w miejscu okna środkowego znajduje się wtórnie przebite drugie wejście, poprzedzone prostokątnym przedsionkiem nakrytym stropem płaskim.

BRYŁA

Bryła kościoła wydłużona, jednolita, z nieco niższym prezbiterium, nawa i prezbiterium nakryte osobnymi dwuspadowymi dachami. Zakrystię nakrywa dach pulpitowy, kaplicę wielopoleciowy. Od zachodu wznosi się pięciokondygnacyjna wieża zwieńczona szpiczastym helmem na rzucie ośmioboku, o załamanych u dołu połączeniach.

ELEWACJE

Wszystkie elewacje tynkowane, jednolite, okna, naroża poszczególnych brył oraz przypór obwiedzione pasami tynku w jaśniejszym kolorze. Partia cokołowa tynkowana (z wyj. wieży i kaplicy północnej) zaznaczona niewielką odsadzką.

Elewacja zachodnia - wieżowa, jednoosiowa i pięciokondygnacyjna. Kondygnacja druga i trzecia oraz czwarta i piąta przedzielone gzymsem. Partia cokołowa oblicowana blokami granitu. Otwór okienny prostokątny, ujęty drewnianą framugą, drzwi dwuskrzydłowe, płycinowe.

Otwory wyższych kondygnacji mają formę wąskich wydłużonych okienek zakończonych półkolistym łukiem i zamkniętych wewnętrzną drewnianą żaluzją. Okno ostatniej kondygnacji większe, flankowane dwoma płycinami tej samej wielkości.

Gzyms wieńczący w partii środkowej podniesiony w formie trójkątnego szczytu, zwieńczony stalowym krzyżem.

Helm, wieży w formie ostrosłupa na rzucie ośmioboku, o załamanych (w dolnej części) połaciach, ze stalowym krzyżem na szczycie.

Elewacja południowa - zróżnicowana, trzyczęściowa, składa się z partii nawy, prezbiterium i wieży. Elewacja nawy jednokondygnacyjna i trzyosiowa, oś środkowa przesłonięta bryłą przedsionka nakrytego dwuspadowym dachem. Posiada on w ścianie czołowej prostokątny otwór drzwiowy ujęty w drewnianą framugę i zwieńczony jest trójkątnym szczytem obwiedzionym profilowanym gzymsem z okulesem po środku. W ścianach bocznych po jednym łukowym okienku. Elewację nawy od zachodu flankuje uskokowa przypora sięgająca okapu. Okna nawy, po bokach przedsionka zwieńczone są półkoliście i umieszczone w głębokim rozglifieniu. Na wschodnim szczycie nawy stalowa chorągiewka z wyciętą datą „1678”. Prezbiterium węższe od nawy, dwuosiowe, osie wydzielone przyporami, jak w nawie, okna też identyczne jak w nawie. Elewacja wieży uformowana identycznie jak elewacja wschodnia, z tą różnicą, że w przyziemiu zamiast drzwi znajduje się łukowe okienko z drewnianym przeszklonym ramiakiem.

Elewacja wschodnia - prezbiterialna jest jednoosiowa, flankowana dwoma przyporami narożnymi, ustawionymi ukośnie, okno jak w elewacji południowej. Pod oknem, na osi, kamienne epitafium nagrobne rodziny Pohl z datami śmierci czterech członków tej rodziny „1851, 1856, 1891 i 1917”. W dolnej partii przypory północnej kamienne epitafium Abrahama von Borschnitz zm. 1652, przedstawiające zmarłego frontalnie w postaci stojącej, w stroju reprezentacyjnym, napis na bordiurze praktycznie nieczytelny.

Elewacja północna - zróżnicowana, elewację prezbiterium przesłania w części bryła zakrystii, nakrytej dachem pulpitowym, obwiedziona na narożach jaśniejszymi pasami tynku, w ścianie wschodniej jedno małe okienko. Od zachodu przylega do niej wysunięta ku przodowi, zakończona trójbocznie, bryła kaplicy. Posiada ona cokolwiek wyłożony blokami granitu (jak wieża), tynki gładkie, w dwóch skośnych ściankach dwa łukowe okienka okratowane stalowymi prętami. Kaplica ta przesłania w części elewację nawy. Pozostała partia nawy flankowana jest od zachodu skośnie ustawioną przyporą uskokową sięgającą okapu. Przy kaplicy (pierwotnie na osi elewacji) znajduje się okno, uformowane jak w elewacji południowej. Elewacja północna wieży, uformowana jak południowa.

WNĘTRZA, WYPOSAŻENIE

Główne wejście do kościoła prowadzi przez przedsionek, który stanowi przyziemie wieży, nakryty stropem płaskim, z podsufitką, tynkowany. Posadzka z płyt kamiennych. Drzwi wejściowe główne i drzwi do nawy identyczne, dwuskrzydłowe płycinowe. Przy ścianie północnej drewniane schody zabiegowe. W ścianie południowej małe łukowe okienko z drewnianą pojedynczą ramą o szprosach ułożonych promieniście (podłucze), niżej tworzących skośną kratkę. Po obu stronach okna dwa całopostaciowe epitafia kamienne, Barbary Redern von Kunzendorf, zm. 1568 i Anny von Schindel, z datą 1582. Na pierwszym podejściu wieży znajduje się wejście na chór muzyczny, wydzielony prymitywną ścianką zbitą z desek, na drugim podejściu znajduje się wejście na strych. Tu podłoga drewniana, zniszczona. W ścianie wschodniej szeroki ostrołuczny otwór i przejście na strych nad prezbiterium, tu brak podłogi. Schody na wyższych kondygnacjach wieży jednobiegowe, łamane. Nawę główną kościoła nakrywa strop drewniany, szalowany deskami, pokryty tynkiem malowanym w niezwykle bogate liście akantu, o zwojach podkreślonych linarnie i tworzących pasy biegnące przez całą długość nawy. Posadzka kamienna. Od zachodu znajduje się empora muzyczna wsparta na dwóch parach drewnianych słupów. Balustrada drewniana, pełna, zdobiona płycinami. Po środku prospekt organowy zwieńczony silnie wysuniętym profilowanym gzymsem i dekorowany w narożnikach ażurową snycerką w formie stylizowanych zwojów akantu. W ścianie północnej przejście do kaplicy chrzcielnej, sklepionej promieniście. Prezbiterium, nieco węższe od nawy wydziela półkolisty łuk tarczy, nad którym znajduje się malowidło przedstawiające Tróję Świętą. Prezbiterium jest dwuprzęsłowe, nakryte sklepieniem krzyżowym, w ścianie wschodniej i południowej łukowe okna w głębokim rozglifieniu, w ścianie północnej prostokątne przejście do zakrystii zamykane jednoskrzydłowymi, płycinowymi drzwiami, posadzka kamienna, partia ołtarzowa wyniesiona o jeden stopień. Zakrystię nakrywa niska koleba o nieco podniesionej strzałce, posadzka ceglana, w ścianie wschodniej małe okienko. Od południa, do nawy przylega przybudówka drugiego przedsionka. Tu strop płaski, posadzka kamienna, w ścianach bocznych dwa małe okienka. Ponadto w przedsionku znajdują się kamienne epitafia: Barbary Redern von Kunzendorf, zm. 1568, Chrysolidy von Borschnitz, zm. 1612, oraz dwa epitafia dziecięce, córeczki Albrechta von Seidlitz, zm. 1592 i Jonatana Purschnitz, zm. 1597, w wieku 5 lat. Ponadto w przedsionku znajdują się kamienne epitafia: Barbary Redern von Kunzendorf, zm. 1568, Chrysolidy von Borschnitz, zm. 1612, oraz dwa epitafia dziecięce, córeczki Albrechta von Seidlitz, zm. 1592 i Jonatana Purschnitz, zm. 1597, w wieku 5 lat.

1. Miejscowość, gmina, województwo MANIÓW WIELKI pow. Wrocław woj. dolnośląskie	2. Obiekt (nazwa jak w karcie) KOŚCIÓŁ PAR. P.W. NMP (ST. MARIAE) ob. NIEPOKALANEGO POCZĘCIA NMP	3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego) C.d. rubryki nr 13. Opis, spis fotografii + rysunki.
--	--	--

Na wyposażenie kościoła składają się: komplet ławek, konfesjonał, dwie chrzcielnice, ambona, stacje Męki Pańskiej, cztery ołtarze oraz kamienne epitafia umieszczone na ścianach i w posadzce południowego przedsionka.

Epitafia w nawie; na ścianie północnej; całopostaciowe, Elżbiety von Lesota und Steblau, ur. 1606, zm. 1638 i Jerzego von Hegewaldt, zm. 1660, na ścianie południowej epitafium Krzysztofa von Schindel, zm. 1551. W prezbiterium, nad drzwiami zakrystii płaskorzeźba z piaskowca, uszkodzona, przedstawiająca Chrystusa Zmartwychwstałego, napis zatarty.

Na ścianie wschodniej epitafia Jerzego von Seidlitz, zm. 1617 i Anny von Seidlitz, zm. 1610 oraz Krzysztofa von Reichau, ur. 1626 i Ewy von Reichau z domu Zeschen, ur. 1616. Na ścianie południowej znajduje się epitafium małżeństwa von Schindel z ok. 1560 r., przedstawiające dwie postacie klęczące przed wyobrażeniem Trójcy Świętej.

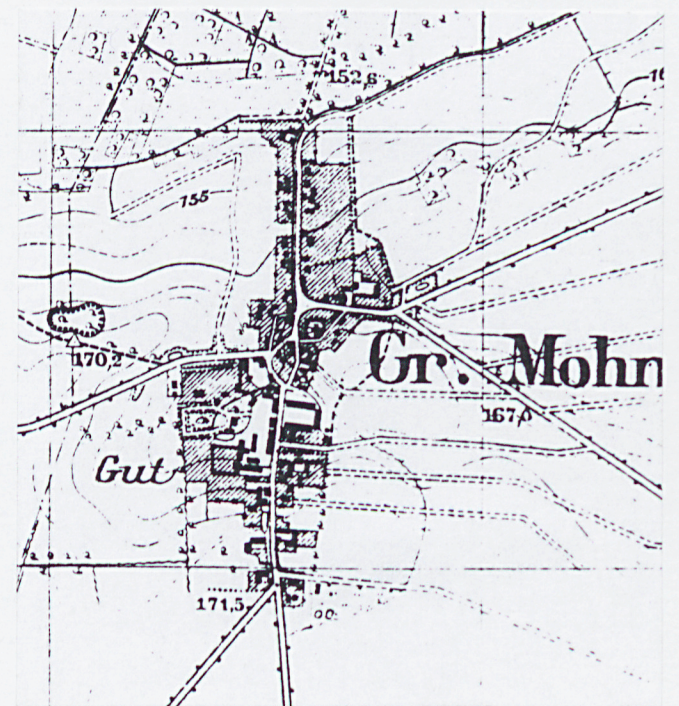
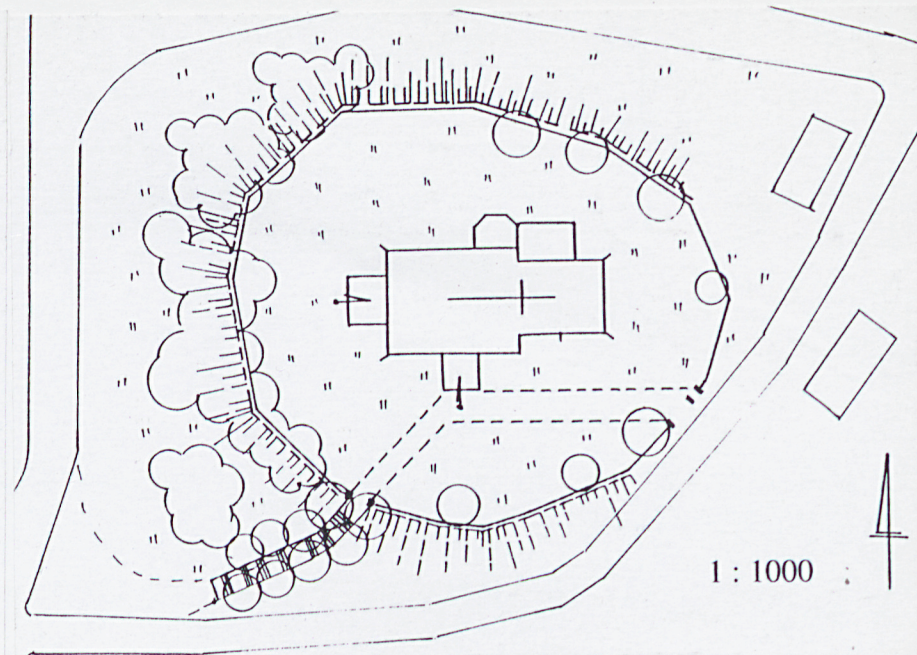
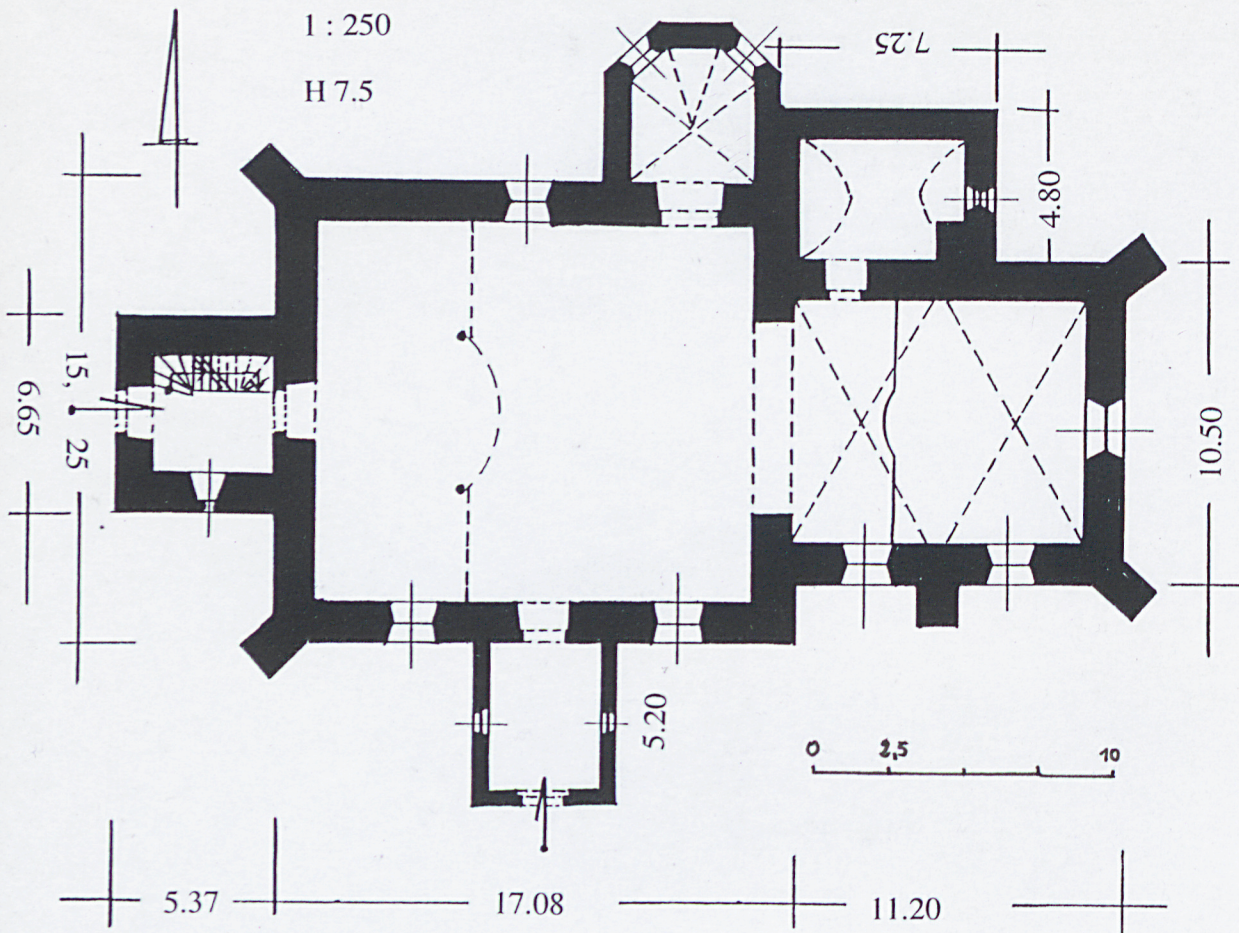
INSTALACJE

Kościół posiada instalację elektryczną.

SPIS PLANÓW I FOTOGRAFII:

- I. Plan sytuacyjny. Skala 1: 1000.
- II. Rzut poziomy kościoła. Skala 1: 250.
- III. Współczesna mapa kartograficzna, wyd. 1932. Skala w oryginale 1: 25000.
- IV. Niemiecka mapa kartograficzna, wyd. 1932. Skala 1: 25000.

1. Widok kościoła od południowego wschodu.
2. Nawa, strona południowo-wschodnia.
3. Prezbiterium, strona południowa.
4. Wieża, strona południowa.
5. Przedsionek południowy.
6. Widok na zakrystię i kaplicę północną.
7. Bryła kościoła od południowego wschodu.
8. Elewacja wieżowa.
9. Widok na prezbiterium.
10. Widok na nawę.
11. Prezbiterium - sklepienie.
12. Przejście z zakrystii do kościoła.
13. Schody w wieży.
14. Strych, ściana między nawą a prezbiterium.
15. Strop w nawie.
16. Strop w nawie.
17. Ołtarz główny.

II.

I.

IV.

1. Miejscowość, gmina, województwo
MANIÓW WIELKI
 pow. Wrocław
 woj. dolnośląskie

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)
KOŚCIÓŁ PAR. P.W. NMP (ST. MARIAE)
 ob. NIEPOKALANEGO POCZĘCIA NMP

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

Fotografie.

2.

5.

3.

4.

6.

7.

8.

1. Miejscowość, gmina, województwo
MANIÓW WIELKI
 pow. Wrocław
 woj. dolnośląskie

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)
KOŚCIÓŁ PAR. P.W. NMP (ST. MARIAE)
 ob. NIEPOKALANEGO POCZĘCIA NMP

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

Fotografie.

9.

10.

11.

12.

13.

15.

14.

16.

17.